

Викошуй, паже, всю зелену руту...

П'єр де Ронсар

Викошуй, паже, всю зелену руту,
Емаль весни на лузі запашнім,
Встеляй травою й квітами мій дім,
Щоб я свою розважив муку люту.
Подай і ліру, надовго забуту,
Щоб я здобутим звуком голосним
Розвіяв чар, що поглядом своїм
Влила кохана в душу, як отруту.
Чорнила дай, паперу сто листків,
Щоб я на них віддав мережжям слів
Мої всі муки, всі мої боління;
На ста листках, твердіших за алмаз,
Щоб відали прийдешні покоління,
Яких в любові я зазнав образ.

Автор: П'єр де Ронсар, переклад: Ф. Скляра